

POSTANOWIENIE

27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku D. w M.

z udziałem A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o stwierdzenie wykonalności orzeczenia zagranicznego,
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 3 sierpnia 2022 r., I ACz 237/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. na rzecz D. w M. [...] 480 (czterysta osiemdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia stronie pozwanej odpisu niniejszego postanowienia.**

(M.K.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. w M. [...] wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 3 sierpnia 2022 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak zaznaczono, skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko na jednej spośród wymienionych przesłanek, tj. ostatniej z nich.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* i ocenianej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż apelacja uczestnika wniesiona od wyroku Sądu pierwszej instancji została zwrócona przez Sąd drugiej instancji bez wyznaczenia realnego terminu na uzupełnienie braków formalnych apelacji w postaci przedłożenia odpisu z KRS wraz z tłumaczeniem i klauzulą *apostille* (Sąd określił termin liczony w godzinach). Pozbawiło to uczestnika możliwości obrony swoich praw w postępowaniu apelacyjnym i skutkowało uprawomocnieniem się wyroku, którego wykonalność stwierdzona została orzeczeniami wydanymi przez sądy [...], w tym przez Sąd

Apelacyjny w Krakowie, który wydał zaskarżone postanowienie. Ten Sąd Apelacyjny nie podjął działań, aby wyjaśnić istotne dla sprawy okoliczności pomimo podnoszonych zarzutów uczestnika w istotnym dla sprawy zakresie, a mianowicie że uczestnik ani jego pełnomocnik nie otrzymał wezwania do uzupełnienia braków formalnych zawartego w postanowieniu [...]

Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Ponadto skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał, które przepisy zostały naruszone i w jaki sposób ewentualne ich naruszenie świadczy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności.

Ponadto należy podkreślić, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć rzeczywiście istotny wpływ na wynik sprawy – czego wymaga art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego. Innymi słowy, możliwość uznania przez Sąd Najwyższy orzeczenia Sądu drugiej instancji za merytorycznie błędne uzależnione jest od oceny materialnoprawnych zarzutów. A skoro ich nie powołano w skardze kasacyjnej, to nie sposób przyjąć, że nawet jeśli w rzeczywistości doszło do naruszenia wskazanych przepisów postępowania, to mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Inaczej rzecz ujmując, zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie mogą być celem samym w sobie, lecz muszą służyć wykazaniu błędnego zastosowania przepisu prawa materialnego, który stanowi rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia. Dlatego powołanie się przez skarżącego wyłącznie na zarzuty procesowe uniemożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny kasacyjnej w zakresie tego, czy w postępowaniu odwoławczym rzeczywiście

wystąpiły uchybienia o tak znacznym ciężarze gatunkowym, że doprowadziły do wydania nieprawidłowego orzeczenia (postanowienia SN: z 3 lutego 2022 r., II USK 422/21 oraz z 6 lutego 2025 r., I USK 375/24).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[a.ł]